

GOVOR GENERALA DRINJANINA HRVATIMA ZA DESETI TRAVNJA 1968.

7. velja e 2017.

<https://vimeo.com/84115821>

Plo a – govor generala Drinjanina za Deseti Travnja 1968. Niže priložen je prijepis cijelog govora koji je prepisan to no za Maksov 100ti ro endan, tj. 13 ožujka 1913, 13 ožujka 2013.

Znameniti govor generala-viteza Vjekoslava Maksa Luburi a.

Draga hrvatska bra o. Što je zna io Deseti Travanja sa politi kog stanovišta za hrvatski narod, to smo uli mnogo puta. Malo je Hrvata koji godine tisu u devet stotina šesdeset osme za Deseti Travnja ne e praviti sami u sebi svoju vlastitu analizu. ine to oni koji su državu stvarali a i oni koji su je obarali, pa da skupa s nama postanu roblje. Hrvati su stvorili ne samo svoje stanovište, nego su u Domovini i u Emigraciji nastojali staviti na papir i svoje dojmove, uspomene, doživljaje ali i dokumente o onome što su napravili i što nisu dospjeli napraviti. Preveliki je to doga aj a da bi se mogao samo prešutjeti. Zato ga nastojimo i prikazati onako kako nama konvenira, kako bi ga mi željeli vidjeti. Htjeli bi opravdati sebe, kao ljudi, kao grupe, stranke, organizacije i ideologije kako bi za svu povijest ostalo što više dokumenata; **jer Deseti je Travnja** jedna prekretnica od sudbonosne važnosti, te mi tu prekretnicu možemo prikazati na jedan ili drugi na in, ali ju ne možemo zanijekati.

Pokušat u dati jedan prikaz hrvatske tragedije koju je proživljavao mali hrvatski ovjek. Ono što je on doživio, ne kao jedan doga aj, kojega su donijeli i odnijeli vjetrovi povijesti, dobra i zla sudbina, kao jedan od tolikih ratnih zbivanja, nego nešto što je svaki hrvatski ovjek osjetio na svojoj vlastitoj koži, na svojem tijelu, na svome životu, na životu svoje djece, o eva, na svojem imanju, jednom rije ju i na svojoj vlastitoj sudbini. Ovakovih osobnih doga aji uvijek su bili odlu uju i, sudbonosniji, jer se nisu mogli niti zaboraviti niti mimoi i, nego su bili vrsto vezani uz ovjeka kao dio njega samoga.

Potreba Desetog Travnja! Svi smo mi osje ali potrebu Desetog Travnja, mi koji smo na školama slušali o tome da su nas srpski opan ari oslobodili na Kajma alanu, (*Nije najjasnije, ali mislim da je general tako nešto rekao. Mo. Otporaš./kamenjar.com*) na Crnom Vrh, na Solunskom frontu. Mi koji smo kao djeca dobivali uške i batine, kojima se je vrije ao nacionalni ponos, kojima se je govorilo da nismo narod nego neka nesvjesna smjesa, koju su, eto, oni oslobodili, kojima su dali ime, državu, kralja, slobodu i svrhu života. Nama koji smo bili vješani radi bilo kakva dizanja glasa, radi bilo kakvoga ina, radi najmanje oporbe. Nama koji nismo imali prošlosti, koji nismo imali sadašnjosti, kojima je stavljena u izgled tamna budu nost. Osje ali smo svijestno potrebu jednog Desetog Travnja, pa makar nas koštalo i sama života.

Potrebu Desetoga Travnja osjećali su i naši oboje koji su se borili za vrijeme rata na tuzim frontovima, dobivali bitke i gubili ratove. Osjećali su potrebu da dođe jedan dan kada bi ginuli za svoje vlastite ideale, za svoju sadašnjost, za budućnost svoje djece. Tu su potrebu osjećali svi koji nisu izgubili ljudskog dostojanstva, koji se nisu mogli pomiriti sa mišlju da smo nesposobni umarati za sebe, na svojim ognjištima za svoje, za budućnost svoje Domovine i svoje vlastite djece. Potrebu su osjećale naše herojske Majke koje su radi Hrvatske izgubile muževe, našle se kao moja Majka sašoporom malene djevice, bez imetka, bez službe, bez penzije, progonjeni i sa teškom uspomenom pred oćima. Srbi su nam pred ulaskom u (kuću) ubili oca. (*Ovdje ima jedna mala pauza ganutljivosti, po svoj prilici general je pri izgovoru ovih riječi i bio emicionalan. Mo, Otporaš.*) Izmrcvarili su ga, prebili i Bogu u njemu, kako su znali reći, zatim ga na sami Božić bacili u podrum i polili vodom da u jutru osvane kao skup smrznuti ostataka tijela jednog snažnog, mladog, estitog i poznatog ovjeka, samo zato što je bio Hrvat. Što je mogla misliti moja Majka, što smo mogli misliti mi mala djevice, naši susjedi i sugraćani, naša rodbina, koji su sve to promatrali sa jednim pritajnim buntovničkim mirom. Nije se radilo o tome dali bi ili ne bi udarili po njima, po onima koji su nam otimali granice, nego se radilo o tome kada će to biti!

Osjećali su potrebu **Desetog Travnja** oni seljaci koji su bili ne samo pokradeni, prevareni, osramoćeni, nego čak i batinani. U sjevernim krajevima Hrvatske se batinalo i misli se da je preko pola milijuna odraslih osoba formalno bilo povaljeno i dobivalo batine, kao što se je u stara vremena radilo sa zloćincima i tatima. U južnim krajevima i posebno u Bosni i Hercegovini ljudi su jednostavno bili ubijani. Bilo je i nestalo stranaka, vođa i ideologija, ali u svim režimima uvijek su bili na javi batinaši. Bilo je i nestalo detalja ali je ostalo uvjerenje kod svih Hrvata da je potreban jedan novi, **JEDAN DESETI TRAVNJA!**, jedan novi dan slobode, dostojnosti i ponosa. I on je došao možda kada su mnogi vjerovali da je vrlo i vrlo daleko!

Recimo nekoliko riječi o radosti Desetoga Travnja. Mrtva Radića hrvatski je narod otpravio na Mirogoj sa vjerom da će se ispuniti njegova zadnja želja i oporuka: “Nikada više u Beograd”! Čak su i predstavnici prećanskih Srba, tj, Srba i pravoslavaca s ovu stranu zemunskog mosta, jasno i glasno govorili da Jugoslaviju treba uništiti i da treba stvoriti Hrvatsku Državu. Nisu to bili samo Vojvođanski Srbi koji su se sramili svojeg srpskog podrijetla, nego i najveći batanaš svih vremena Svetozar Pribićević, koji je stvorio Jugoslaviju a i izumio batine da tu Jugoslaviju održi na životu. Ni on nije dosta veliki Srbijanac, zato jer je bio Srbin ali ne Srbin iz Srbije. U Hrvatskoj je nestalo stranaka i počela se stvarati Hrvatska, jednostavno **HRVATSKA!** Cijeli je narod bio u hrvatskom pokretu, pokretu za osloboćenje. Dok je narod skupljao stare kubure i oštrio handžare, političari su i opet tepali (ili možda pretresali, moć) o miru, o deklaracijama, o novim reformama, o novim pregovorima, o novim sporazumima, o novoj, tobože, boljoj Jugoslaviji.

Iz emigracije su se vratili hrvatski neumrli književnik, i pjesnik, i državnik, i borac Mile Budak, najveći junak hrvatskog oslobodilačkog rata Jure Francetić, vratili su se zato jer nisu mogli izdržati nakon marsailleskog atentata talijanske policije i njeno šurovanje sa beogradskim agentima. Poglavnik i Ustaše bili su internirani. Tobože nama skloni i prijateljske Njemačke morao je bježati Andrija Artuković u Francusku da spasi goli život pred novim manevrima novog srpskog gazde Milana Stojadinovića. Maćarska koja je znala gospodski s nama postupati, ali je i sama bila uz duvar prislonjena, morala je internirati sve Ustaše i skorom sve Hrvate. Svaki put kad je Stojadinović išao vlakom iz Beograda u Beći Belgiju preko ove zemlje, svi su, pa i bogalji hrvatskog podrijetla, biti internirani, i svaki su, i bogalji, i žene, i djecaćuvani sa pet i šest oružnika. Pa ipak, ćim je ratna huka stigla blizu nama, sav se narod digao, sav, kao jedan, u svim hrvatskim pokrajinama. Pokazalo se da nismo tamburaši, da nismo zaboravili uvrijede, patnje i prolivene krvi, da nismo zaboravili ni želje svoje. Nestalo je te nakazne Jugoslavije za nekoliko dana, a njena vojaska nije pružila jednu jedinu bitku, koja bi ostala zabilježena u analima ratnih dogodovština.

Prvi su pušku bacili oni koji su najviše o ratu govorili. Hrvati je nisu bacali nego je prihvaćali. Nestalo je stranaka, nestalo starih zadjevica, nije se govorilo čak ni o hrvatskim izdajicama. Sve je to bilo kolosalno, sve je to bilo monumentalno, velićanstveno! Sve je to izgledalo kao jedan jedinstveni orkan koji je

elementarnom snagom pomeo Jugoslaviju a donio slobodu. Sada smo imali svoju državu, imali svoju pušku na svome ramenu, a nitko se od nas nije jedva ni brinuo zato da bi imali svoje pare u svome džepu. Vre e sa dinarima, sa onim mrskim srpskim dinarima, su bile stavljanе na loma u. Svi smo gledali na **DRINU**, na našu **DRINU!**, kako bi stvorili svoju snažnu branu; svi smo sanjali o novom hrvatskom preporodu, novoj sre i i miru, i slavi razbora i izgradnje kulturnog uspona i gospodarskog dizanja, i svi smo u snu gledali veliku Hrvatsku sa sretnim Hrvatima i dobrom odnosu sa svim svojim susjedima.

Na Markovu Trgu je izgledalo je kao u košnici, (*vacuum, mo*) a na Dvoru kod Poglavara, dolazili su jedni drugima uglednih Hrvata svih orijentacija. Dolazile su deputacije, grupe i organizacije najrazli itije vrsti: profesori, tehni ari, inženjeri, sve enici, županci, vojnici, ljudi, muževi, žene, djeca, iz svih kutova domovine stizali su sa svojim molbama, žalbama, prijedlozima, i nekada samo zato da se uvjere da smo zaista tu, svoji na svome. Lijesovi (*Svijetnjaci, vatra, mo*) su gorijeli na svim planinama. Veselje je bilo u sred srca svih Hrvata. Hrvatske se zastave vijorile, glazba svirala, kolo igralo. (*Mnogi se Hrvati još i danas sje aju slave, veselja, glazbe i razdraganosti Hrvata obnovljenjem Hrvatske Države u obliku RH u svibnju 1990 godine. Takvo je veselje bilo – i još veli anstvenije – Desetog Travnja 1941., mo.*) Žuljave ruke i opet su, nakon slave, uhvatile plug i motiku. I Bog je bio dao najve u žetvu koju je narod pamtio zadnjih godina. Božji blagoslov je bio vidljiv; da, radilo smo za sebe, govorili su naši stariji. Mladež je po ela stizati u vojarne, na svaku pušku bilo je sto kandidata, na svaku odoru tisu u. U okolici Zagreba po eli smo zidati nova i moderna radni ka naselja. Tisu e rukopisa i originala knjiga odjednom je bilo izvu eno iz ladica, skrovišta i tavana. Naši su intelektulci stvarali ali ih nisu mogli tiskati u ropstvu svoja djela, kao što mnoge životinje instiktivno ubijaju svoju mladež u kavezima i iza rešetaka. Oni su trebali slobode i u slobodi književnici bi stvarali, kao što su se životinje slobodno u slobodi kotile. Mladost je gledala vedro u budu nost, o evi su zadovoljno pristupili svojem uredu, plugu, motiki, eki u i svojoj struki. Iako smo živjeli u ratu, i ako smo bili tako svijestni da je rat težak; gledali smo vedro, jer ako bi trebali umirati, znamo zašto bi to inili. Ta živjela je Hrvatska Država iako nije bila ni sasma svoja, ni velika kokovu smo htjeli, nije bila kakovu smo željeli, ni kakovu smo zaslužili. Vedro smo gledali u svoju budu nost. Bila je to velika radost koju se rijetko kroz stolje a osjeti. Nikada tu radost zaboraviti ne e oni koji su je jednom, samo jednom osjetili. Netko je negdje napisao da je to bio **Delirij Desetog Travnja**. Stolje ima smo ga o ekivali i ima nešto u toj tvrdnji da je to bio pravi, pravcati **Delirij**. Jedna velika duhovna gozba, jedno neograni eno veselje koje može samo rob osjetiti kada on postane sretan i slobodan.

I onda dolazi: “ ur ev danak hajdu ki sastanak”. Govorio sam o tome što sam osobno proživljavao. Ne e biti zgorega da ovo dobro poslušaju i oni koji u emigraciji eprkaju po prošloš u, traže krivce, krivce hrvatske tragedije, ali uvijek tako, samo tako, da sebe prikažu pametnima, dobrima i hrabrima, a ostale zlima, ludima i kukavicama. Onih prvih dana naše sre e, bio sam na službi na Markovu Trgu, bilo kao osobna straža državnog Poglavara, bilo kao organizator Poglavnikove sigurnosne službe i uop e naše vojne organizacije. Kako ja tako su i drugi sanjali o tome da nakon mnogo godina emigracije vidim moje, ali daleko je bio Ljubuški a posla previše. I baš kada sam mislio nekako sko iti da vidim moju dobru staricu i posjetim grob oca u Trebinju, gdje je ležao, da zagrlim bra u i sestre, vidim stare prijatelje i moj kamen; do e nam vijest da je u hrvatskom selu u Hrvatskom Blagaju na Kordunu zaklana jedna naša obitelj. Još nismo imali ni vozila nego smo rekvirirali jedan taksi u pratnji dvoje Ustaša i jednog civila, otišli smo da vidimo što se je dogodilo. Istina, uli smo bili o poklanim i popaljenim Ili ima kraj Mostara i drugim zlo inima. Mislili smo da je to jedan od nekontroliranih doga aja koje svaki rat sa sobom donese. Jednostavno smo htjeli zaboraviti prošlost, i osobno sam želio na grobu moga dobrog oca re i da opraštamo njegovim ubojicama, da je naša budu nost najve e zadovoljstvo za sve patnje i sve tegobe prošlosti.

Doga aji u Hrvatskom Blagaju, koji e biti poznati svima iz onih krajeva, vjerojatno i nekom od Vas koji e te ove moje rije i uti, pomutio je red mojih misli, mojih i mojih prijatelja. S tim mukama i mislima stigli smo u selo i ve našli uznemirene ljude. Oca i Majku su priklali i oni su umrli, a za malu curicu je se dogodilo nešto posebno. Njoj je bila namijenjena posebna smrt. Izvukli su je iz rijeke sa prerezanim grlom ali je još živila i moga je re i i jasno pokazati prstom na one koji su je priklali. Bili su to doma i Srbi, seljani, koji su donosili u mlin svoje žito, ija su se djeca igrala sa malom mlinarovom dok se je žito

mljelo. Nije se moglo ni misliti na neku osobnu osvetu i na imovinske i druge razlike. Bila je to siromašna i skromna obitelj, koja nikada s nikim nije imala nikakvih razlika, koja se nije isticala ni na vjerskom, ni gospodarskom, ni nacionalnom ni društvenom životu. Puka sirotinja koja je od zore do mraka radila da može zaraditi koru kruha. Skoro bijeda i mizerija, pa ipak, tu je ležala mala curica kojih 6 godina preklana grkljana. Seljani su nam prišli ali da je sve bilo mirno dok nisu stigli neki popovi i uitelji, te da se u školi održao sastanak domaćih pravoslavaca, koji, im je slijedilo veselje “ur ev danak”, i pred zoru se ulula pjevati ona stara etnička pjesma: “Spremite se spremte, etnici”. Kada je orgija svršila, kičeno je društvo otišlo do kućanova mlina (*Radi se o obitelji Jose Mravunca, mlinara na rijeci Korana, koju su srpski etnici u noći 5/6 svibnja 1941. jednostavno zaklali; dakle, ni puna etiri tjedna od Proglašenja NDH Desetog Travnja. Koliko se još i danas zna da toj hrvatskoj mučeničkoj obitelji još nitko nije podigao spomenik. Mo. Otporaš.*) i dovršilo orgiju u krvi jedne male i skromne hrvatske siromašne obitelji. To je bilo ritualno posvećenje nove epohe u duhu starih navada izraženih u obliku: “ur ev danak, hajduki sastanak”.

Iz Zagreba su stigli jedna grupa mladih pravnikâ, nekih, svršeni drugih mozgova i među njima poznati, predvodnici zagrebačkog sveučilišta. Bili su to svima poznati: Grga Heljz, Joso Rukavina, Juka Maji, Ras Raspudi, možda još kojih njihovih imena se ne sjećam. Dolazili su da istraže isti zločin. Mladi pravnici su gledali tijela preklane obitelji male mlinarove kćerke. Nešto se događalo što nije bilo u našim predviđanjima, što nije uopće bilo shvatljivo našem mentalnom sistemu. Zagreb je još bio pun radosti, planova, sanja, vojnih i civilnih mimohoda. Svi smo htjeli saviti obiteljsko gnijezdo, imati sinova i kćeri, da Hrvatska bude slobodna, da bude sretna. Kako smo rekli da od dobra roda ostane poroda. Svi smo pošli gledati gdje bi našli sreću. Pošli smo kupovati cvijeće i nositi curama kao izraze naših ljubavi. Svi smo htjeli i u kazalište, uživati u stvaranju, u izgradnji, i u crkvu, dati hvalu Gospodaru neba na miru, na plodovima i tekovinama **Desetoga Travnja!** Htjeli smo opraštati, uiti. Htjeli smo napraviti Hrvatsku lijepom, plodnom, sretnom, sigurnom! Htjeli smo biti velikodušni! I što je to sada što naše oči gledaju u jednom malom selu nedaleko od samog hrvatskog glavnog grada! Oni koji su bili u Zagrebu, pomalo smo već bili vjerovali da su uveli i one prve vijesti koje su nam stizale, sa granica, sa **DRINE**. Stajali smo svi kao zapanjeni. Veselje **Desetoga Travnja** je bilo pomučeno, a uz zvuke “Spremite se spremte, etnici” i na “ur ev danak”, i tu smo bili suočeni sa događajima koji su bili kao “kodni znak”, kao navala za kasnije huke i krvi u koju smo bili ugurani, i kasnije genocida sve do Bleiburga i propasti Hrvatske Države.

Malo zatim počele su stizati crne vijesti iz drugih krajeva. Zapovjednik Ustaške Obrane, povratnik i stari borac Mijo Babić, pada junački u Hercegovini sa nekoliko svojih drugova. Legendarni Jure Franceti i Ranko Boban junački prema **DRINI**. Naš junački Ibrahima vitez Pijani organizira miliciju. Lički junak Juco Rukavina brzo skuplja vojsku i juri prema Kninu. Mene je zapalo i na tromeću: Prosor, Korduna, Like, Krbave i zapadne Bosne. Tu sam već bio našao nezaboravne Krajišnike: junaka Alu Humamovića iz Cazina, poručnika Envera Kapetanovića iz Bihaća, koji su okupljali ljude Krajišnike i išli u pomoć prema Kulen Vakufu gdje su gorili dvori kasnijega predsjednika Hrvatske Vlade Džafer bega Kulenovića, a crkva u Krnjevuši je još smrdila po zapaljenom mesu svojega župnika. Junak iz Like Matijević ostavio je sinovca Miru koji je tada već prikupljao preživjele i išao u borbu. Od Oštrelja su etnici opkolili dopukovnika Domobranskog Matkovića koji je išao da primiri Hrvate i zaštititi Srbe. Supruga mu je bila srпкиnja a on je bio jugoslavenski orijentiran. Pa ipak su ga zaklali. Iz Gradačca su stizali preživjeli Kardumi i drugi. U donjem Vakufu je već bila proglašena velika Srbija i talijanski kamioni dok su prebacivali etnike s jedne strane na drugu, a smetali kretanje Hrvatskih Oružanih Snaga. U Korenici s Hrvatima su punili jame i navještavali radost istrebljenja. Zato se i zove Titova Korenica! Vojvoda Mane Rokvić već se hvalio da živog Hrvata neće tu ostati da pripovijeda što se dogodilo.

Kada sam stigao u Zagreb pun ušiju, gube i svraba, da tražim oružje, jer su na nama stajali kompletne jedinice sastavljene od Srba, predvođene od asnika, profesionalnih asnika i vojvoda i obskrbljeni od Talijana, sažaljavali su me, savjetovali da odmorim živce, jer da je rat svršio, da ne može biti vojničkih jedinica, da je to sve skupa glupo, te da je to stvar policijskih mjera, ako bi nešto zaista bilo; jer da je rat svršio. Da, jedan rat je bio svršio a drugi tek bio počeo.

Tada se počelo pjevati: "Crven je Istok i Zapad". Kada smo opkolili u Velebitu jedan etnički logor i uz pomoć luga ne ujno stigli do njih, našli smo nekih pedesetak ljudi, etnika, u šubarama sa redenicima, sa etnički kim i kraljevskim kokardama, kako u se pjevati onu komunističku: "Crven je Istok i Zapad, crven je Sjever i Jug". Njemačka i Rusija već su bile u ratu. Dok smo se naganjali sa etnicima i nastojali organizirati domaće milicije i zaštititi naša sela i živalj i njihov imetak, dotle se i dogodilo nešto što je davalo jedan drugi biljeg onome "hajdukom sastanku" kakovog smo upoznali u malom selu u Hrvatskom Blagaju. Domaćini i lugari su prepoznali ujedno komesare, i jedan poznati komunist iz Gospića. Isti je to bio sve elemenat, ista mržnja, iste metode, ali drugo vodstvo! Druga je bila dimenzija sukoba. Tada smo po prvi put ušli nova, nova druga imena kasnije, koja su iskrsnula na Kordunu, jer su Vlasi već napadali i etnici iz prkosa, ali su im na selu bili komesari i komandanti iz Zagreba i Karlovca.

Hrvatska je Država bila naslijedila od Banovine jedan logor u Kerestincu kraj Zagreba kojega je čuvala Matkova seljačka Zaštita i zagrebački policajci. U tome logoru su bili trenirani mnogi poznati hrvatski komunisti. Bili su se ugojili u logoru jer su im obitelji donosili hranu, gdje su sasvim bezbrižno igrali karte, čitali knjige i novine, rugali se Matkovoju Zaštiti, koja je sa istim odorama i škrlatima ostala ih čuvati skupa sa starim zagrebačkim policajcima, tu budući elita gerile na Kordunu. Komunisti su napali bezbrižne čuvare, ubili ih i ranili nekoliko od njih, uzeli im oružje i odšetali se na kolodvor. Slučajno sam onoga časa boravio na Markovom Trgu i odmah pošao sa drugima za njima u potjeru. Rekli su, govorili ljudi, da ih je zemlja progutala, iako smo neke pohvatali, nakon mnogo nastojanja, mnogo žrtava i borbe.

Dok nije izbio rat između Njemačke i Rusije, između Hitlera i Staljina, hrvatski komunisti nisu pokazivali mnogo interesa za ono što se je oko njih događalo; osim što su i sami bili prisutni kod razoružavanja jugoslavenske vojske i skrivanja oružja za budućnost. Ali onoga časa kada je Rusija ušla u rat, pokrenula se i misteriozna mašina komunističke partije Jugoslavije, te tako i njena hrvatska sekcija. Dok nije bilo tih ideoloških razloga, sve je bilo u redu i postajalo je uvjerenje da neće biti poteškoća sa njima, jer Jugoslavija je i njima kosti lomila, ubijala ih, i zatvarala ih, pa nije bilo razloga da ju brane, a niti da napadaju svoju vlastitu zemlju, to jest Hrvatsku. Tek tada smo došli do gorkih spoznaja da su nad hrvatskom sekcijom vladali Titini ljudi, većinom hrvatski Srbi a ne Hrvati komunisti, koji nisu imali skoro nikakova upliva u vodstvu partije.

Tu je bio već, ne samo njemačko/ruski rat, nego hrvatsko/srpski rat, u kojem su hrvatski komunisti bili na srpskoj strani. To su povijesne činjenice koje možemo žaliti, ali ne i ignorirati. Za hrvatske komuniste i pod uticajem, i opet stranački, ideoloških i osobnih razloga, otišli su u šumu i neki predstavnici Radičeve Seljačke Stranke i za njima mnogi domobranski višestupnici i potom mnogi hrvatski politički neinteresirani ljudi. Bili smo već u ratu protiv, ne samo etnika, partizana, Rusije, nego, nažalost, i protiv Amerike i Engleske, to jest zapadnih saveznika. Bili smo, dakle, u ratu Hrvati protiv Hrvata i Hrvatska Država protiv u šumi stvarane nove druge srbokomunističke Jugoslavije.

Nije ovdje mjesto ni vremena za analizu dublju i širu. Mnogi ste od Vas bili borci i drugi ste bili žrtve te borbe, pa Vam je poznato. Vojvode su zamijenili komesari i razne poruke, ujedini i uriši, razni Kocići i Popovići i Aleksandri Rankovići i Milovanićilasi. Kao što su tisuću devet stotina i osamnaeste godine (1918) pokrili prostotu sa besvjesnim i prodanim pripadnicima jugoslavenskog odbora; godine tisuću devet stotina četrdeset i pete, (1945) danima Tragedije na Bleiburgu, Hrvatska je Seljačka Stranka dala Bana Subašića i svoju projugoslavensku i lijevu arsku ekipu koja je Hrvatskoj dala problematiku nu slaviti, da Hrvat Tito vlada tom monstruoznom drugom Jugoslavijom u ime "bratstva i jedinstva", u ime proleterske revolucije i pobjede jednog monstruoznog saveza, između komunističke i kapitalista, ije posljedice zapad tek sada počinju imati plaćati u jednom terminu diljem svijeta. U vrtlogu suludog klanja i odmazde pala je i naša mlada Država Hrvatska a ustalila se na vlasti komunistička partija. Tu, komunističku diktaturu, tu, ludu Jugoslaviju, služili su uvijek oni isti prodani Hrvati koji su služili Aleksandra i njegovu diktaturu, koja je vješala ne samo nacionaliste nego i komuniste.

Kada se plaćala slugu ne pita se odakle je i šta je, jer je Beogradu uvijek potrebno imati nekoliko tih smokovih listova da pokrije sramotu i prostotu pred hrvatskim narodom u slobodnom svijetu. Vidimo danas u Vietnamu kako Amerika plaćala svoje slabe računice. Vidimo na cijelom svijetu što se događa i svi

pomalo sa strahom mislimo, ne samo na komunisti ki blok u Europi, na Rusiju, nego i na Kinu od osam stotina milijuna robova, u posjedu kod kojih se nalazi i atomska bomba. Vidimo gdje se dižu crnci koji najavljuju rat svim bijelcima. Vidimo student svih zemalja kako traže nešto iako ne znaju to no što. Iza svega toga stoji planifikatori, stratezi, u enjaci i dijalekti ari komunisti koga bloka, pa makar on bio podijeljen, makar druga ije gledao na raspodjelu plijena koji im je pao u ruke i na taktiku sprovo enje svjetske crvene revolucije. Vidimo jasnu dekadenciju svijeta zapada, i vidimo da su i ponosni rimski pape morali primati krvnike kao nekada ambasadore barbarskih zavojeva a.

Promijenila su se vremena; i iz podzemlja su izišli agenti, špijuni, Azevi, vo e i zapovjednici i prešli u salone Vatikana, engleskog dvora, ameri ke Bijele ku e i u dvoranu ujedinjenih naroda. Oni su tu. Dobar dio podru ja kugle zemaljske, dobar dio, ve i dio stanovništva, sirovina, materijalnih dobara, strateških to aka, tehni kih sredstava, nalazi se u rukama toga komunisti kog bloka. Svjetska je revolucija tu, neki to vide ali ne e da kažu. Drugi to kažu i ostaju obilježeni kao klerofašisti, kao nacisti, kao budale i patološki tipovi, kao militaristi, ili po onom hrvatskom: **RECI ISTINU I RAZBIŠE TI GLAVU!**

Komunizam je pokazao svoje pravo lice. Pobio je jedne, zastrašio druge, zarobio tre e, ali i probudio etvrte od kojih su mnogi bili borci za komunizam! Mnogi su zaista mislili da e im komunizam donijeti mira, socijalnog napretka, blagostanja i prava. Eto toga je u Tibetu, malom Tibetu zavladała mo na i velika Kina. U Ma arskoj, komunisti koj Ma arskoj na silu Rusija, u ehoslova koj vladaju esi, u Jugoslaviji je ustaljen srbokomunizam. Ma arska je revolucija dokazala da nije isto biti ma arski komunista i jednostavno biti ruski vojnik, iako ne komunista, koji bi se borio za rusku imperiju. Kada su mnogi progledali ali je bilo donekle kasno. Donekle ali ne sasma.

Isto kao i u Jugoslaviji gdje su hrvatski komunisti, pa i mnogi zaista uvjereni komunisti/ idealisti, a ne oportunisti i komunisti iz nuđe, došli do uvjerenja da nije dosta biti partizan, komunista i Jugoslaven. Treba biti srbokomunista, treba slaviti svetoga Savu, biti (**komunista, mo**) svetoga komunizma, biti pandur Rankovi a protiv svojeg vlastitog naroda.

Pokrenuli su se i drugi: Makedonci, Slovenci, Albanci, Crnogorci, ma arske i druge manjine. Pokrenuli su se i Crnogorci, pa ak i neki Srbi i to posebno u Hrvatskoj. Kao što su nekada mnogi Srbi prema priznanju samog Pribi evi a, (*Svetozara, mo*) plakali za Austrijom nakon tisu u devet stotina osamnaeste (1918) godine, bilo je hrvatskih Srba koji su po eli dolaziti do osvjedo enja da im je mjesto me u onima gdje su se rodili, gdje mogu biti Srbi ali kao Nikola Tesla, smatrati se hrvatskim rodoljubom. Tako je došlo do kulminacije toga uvjerenja da je me u potpisnicima poznate deklaracije u obrani hrvatskog jezika i prava hrvatskog naroda, bilo ne samo polovica od njih lanova komunisti ke partije, nego i sedam (7) hrvatskih pravoslavaca.

To je, dakle, bio novi hrvatski preporod na pomolu. Od osvjedo enja nije daleko akcija. Kada su profesori dali znak, tisu e je ve bivših partizana u Istri i Dalmaciji bio sit “bratstva i jedinstva” i zuluma iz Srbije doseljenih Srba, koji su mnogi u etiri oka rekli da nisu komunisti, ali da je potrebna vrsta ruka srbokomunista, da uz blagoslov, eventualno crkve, osigura život Jugoslaviji, gdje bi oni, Srbi iz Srbije uživali. To je bilo previše! Pokrenuli su se radnici i seljaci, profesori i u eni. Narod je odjednom izgubio strah. Drmala se Jugoslavija! To je dovelo partiju i Tita do odstranjenja Rankovi a, iako je Tito bio Rankovi evac broj jedan, kao i Rankovi Titovac broj jedan.

Pokrivanje sramote vrši se tobože reformama a gubitke u ekonomiji, zajmovima i darovima glupog zapada. Radnici koji moraju i i zaraditi koru kruha, i turisti koji dolaze u Hrvatsku Dalmaciju, pune kase Titove družine, ali idejno je Jugoslavija ve pala. To vide ostali i to vide i oni sami. Ne e ju spasiti magla nekih tobože novih struktura federacija i konfederacija, kao što nije spasilo ni prvu Jugoslaviju krparenjem sa Banovinama, sa sporazumima i drugim vlaškim meripetlijama. (*Ova rije “meripetlijama” nije najjasnija, mo*)

Hrvati u Domovini i emigraciji po imaju iznova tražiti bratsku ruku, opraštati grijeha i u iti iz svoje vlastite propasti, iz svoje bijede i svoga poniženja. Od jednom su uskrse knjige, novine, letke ali i

dijalektika dinamita, koja dnevno dolazi do izražaja i u Domovini i u slobodnom svijetu zato, jer ta Jugoslavija nema budućnosti, nema opstanka, nema uopće razloga za život, i svatko se trudi da zabije svoj klin u njen mrtvački sanduk.

Evolucija i revolucija, svatko na svome mjestu prema svojim idejama i mogućnostima, ali i jedno i drugo ide u rušenju Jugoslavije, i u izgradnji vlastite Hrvatske Države, demokratske Hrvatske Države za sve građana Hrvatske. Nema gorega slijepca od onoga koji ne vidi da otvori oči. Zatvorenih očiju se može u tami ljepše sanjati, ali je mamurluk tim bolniji što se dulje držale oči i zatvorene. Gledati otvorenim očima kao što to gleda Odpor na inženjere gdje je ujedno najljepši san. To su oni budni sinovi odgovornih muževa. Zato, istina, treba mnogo ljubavi za Hrvatsku, mnogo duhovne i duševne snage za pogledati u prošlost, ispraviti počinjene pogreške i oplakati i priznati učinjene nepravde. Bilo bi glupo reći da nismo griješili, ali bi bilo samoubilački glupo pasti u neki kompleks krivnje, jer mi rata ni željeli ni praviti nismo. Nismo ni nametali taktiku tabula rasa iz ničije zemlje, ali kada je bilo potrebno i bili prisiljeni odlučajima, morali smo prihvatiti komunističku taktiku, pa i njihove vlastite redove, kako bi se održali ne na vlasti, nego da ne budemo biološki istrijebljeni. Morali smo se braniti i pri tome smo griješili. Ako imadnemo snage da uvidimo i to ne budemo znali razlikovati između tih pojmova, onda ćemo moći i uzdići se iznad samih sebe i iz svojega pada crpiti snagu za dizanje, iz pogrešaka otvoriti tehničku školu, kako pogreške i opet nebi ponovili.

Uli jesmo da se povijest ponavlja. Lijepa je to fraza. Mogla bi se povijest ponoviti. Mogla bi se ponoviti, kako ne! Sa istim programima, sa istim ideologijama, pa čak sa vanjskim znakovima, tako bi izgledali, bili bi ono kao tisuću u devet stotina četrdesete godine, (1940) mi i svi drugi. Tako, teoretski, ponavljam teoretski, može se dogoditi da nakon jednog stanovitog vremenskog razdoblja i opet uskrsne me u nama jedan novi Radić i bude propovijedao mirotvorsko držanje, kako ne. Ljudi su voljni slušati nešto ugodno, lijepo, plemenito. Može jednom doći do novog Ustaškog Pokreta, do novih Starčevića, Pavelića i Radića, pa i novog socijalnog pokreta koji će nas opet htijeti pokrenuti za neka nova socijalna prava. Može uskrsnuti i novi Matija Gubec nakon četrdeset stotina godina (400) mu čeni ke smrti. Mogu uskrsnuti i naši plemenitaši, naši Zrinjski i Frankopani, novi borbeni kanonisti. Da, to može doći i do novih vjerskih ratova, to stoji. Filozofija povijesti dokazuje takova nešto, ali zato trebaju stotine (100) godina da naši sanjari, naše babe vraćarice u grobu dočekaju uslišenje tih slatkih snova.

Među tim politikama nije ništa taktičnija nego dinamična pojava, a hrvatski narod je jedan živi organizam, jedna organska cjelina koju se ne smije upotrijebiti kao laboratorijske zecove. Narod je tu. On živi, plodi se, umire, radi, pupi, kreće se, jednom riječju živi. Njemu trebaju zato žive solucije. I danas a ne sutra ili preksutra, jer on i danas živi, bori se i traži solucije za svoja rješenja, za svoje nemire. Te solucije su u nama samima. Mi smo dio svoga naroda. Naravno, ako ih budemo tražili, naći ćemo ih! Ako budemo zatvarali oči, sanjali o **Deliriju Desetog Travnja** kako je negda bilo lijepo, veselo, kako bi moglo biti a ne može biti, jer vrijeme i on nosi svoje breme. Koji smo bili starci **Desetog Travnja** i zreli muževi, a danas smo s jednom ili obadvije noge u grobu. Koji smo bili mladunci, snažni, danas smo zreli, bojim se poneki i prezreo, sa svim pozitivnim i negativnim svojstvima, sa svim vrlinama i manama, sa praksom koja je uvijek bolna, sa znanjem koje treba ugraditi u naše nasljedstvo. U tom novom hrvatskom narodnom preporodu je mjesto svima nama: starima sa znanjem, mladima sa snagom. Grješnicima sa mogućnostima opraštanja, naraštajima budućnosti sa vedrinom bez kompleksa grijeha prošlosti.

Oni koji bi htjeli svoj rat, svoj bivši rat, proslijediti u ustaško, partizansko, hrvatski rat među našim sinovima su IZDAJNICI HRVATSKE STVARI ! U Otporu ima ustaških zapovjednika, i ima sinova po kojega partizana i bivših partizana. I prije svega ima i onih koji prije, poslije i iznad svega žele stvoriti Hrvatsku Državu, gdje će oni, mladi reći, kako se treba voditi, a ne da im mi, nakon svega toga, još određujemo i to kako će oni živjeti u budućnosti. Nije to bilo nikad sprovedivo, nije to nikada nitko uspio, pa nećemo ni mi! Treba graditi Hrvatsku Državu za našu djecu bez kompleksa krivnje i odgovornosti rata o čemu! Otpor je zato pokret mladih ljudi koji žele u svoja jedra uhvatiti snagu vjetrova hrvatske povijesti, borba za slobodu prolijevanje krvi i izgubljenih NADA. Bit će to bolna operacija, jer će to biti ispit zrelosti, bit će proba neke ljubavi za Hrvatsku. U atomsko doba ne možemo propovijedati stare sisteme, ali da, stare vrline! I moramo misliti na onu Hrvatsku kakova će biti godine dvije tisuće (2000), kada mi stariji

svi budemo u grobu. To smatramo planskim radom na dugi rok, kako sam napisao u jednoj od zadnjih OBRANA da u naša tradicionalna svojstva slobogrudnosti, borbenosti, duhovnog osvjetljenja, trebamo unijeti dozu racionalnosti, rada u ekipama, dozu dogmatizma, kolaboracije, kolektivne odgovornosti, kolektivnog rada, kolektivne politike svijesti, koja je nama Hrvatima skoro uvijek manjkala. Tako bi izgradili jednu političku doktrinu, koja može vrijediti jednako tisuću u devet stotina šesdeset osme (1968) ali i godine dvije tisuće (2000), a to je: Uvijek sve bazirati na vjerskim zasadama, na onom nepromjenljivom, na ufanju u Boga Stvoritelja neba i zemlje, u svoj Hrvatski Narod, njegove vrline, njegovu snagu, u razbor njegovih sinova, u njegov um, u njegovo hrvatsko mišljenje. Ako tako budemo radili, onda nas ni paklena sila ni snaga bilo kakove univerzalne ideje neće slomiti, nego ćemo kao jedan inteligentan, biološki zdrav, mentalno napredan i sposoban narod u svim prilikama znati izabrati jedan put, koji neće tjerati na vlast jedne a u šumu druge, nego na dijalog u Hrvatskom Državnom Saboru, gdje neka se kroje ideologije, zakoni, granice i prava građana Hrvatske.

A na nama, hrvatskim vojnicima, sada kao i navjeke neka ostane da budemo, ne strani ljudi i da ne budemo nikada nosioci uzurpacije, vlasti, nego da budemo sluge svoje Domovine na granici Hrvatske Države.

Tako nam Bog Pomogao!

Živio Hrvatski Narod!

Živjela Hrvatska Država!

General Drinjanin!

Prepisao sa Tonskog Zapisa Mile Boban, Otporaš.

(Napomena:

Smatrao sam vrlo važnim prepisati ovaj Generalov govor sa tonskog zapisa i staviti na papir za sve Hrvatice i Hrvate. Koliko je meni poznato, ovaj Generalov govor nikada u cijelosti nije bio prepisan. Tu i tamo u nekim hrvatskim publikacijama se je moglo vidjeti po koje citiranje nekih generalovih izreka, ovdje na kamenjar.com iznosim cjelokupan govor. Otporaš.